

zneužití dítěte rázu, uvedeného v § 127 tr. zák., ježto by pak v úvahu přišel tento, těžší tresty ukládající předpis zákonný. Jinak opodstatňuje skutkovou podstatu zločinu dle § 128 tr. zák. každá, za účelem pohlavního ukojení předsevzatá činnost pachatelova, jež vůbec spadá může pod pojem pohlavního zneužití. Sem však spadá každé za uvedeným cílem předsevzaté zneužití těla dotyčné osoby ve věku dětském, jakmile vůbec jest způsobilé, aby vedlo k pohlavnímu ukojení, ba i jen k podráždění. Netřeba proto, by zneužití stalo se přímo na pohlavním ústrojí oběti, stačí i každý jiný, dle zkušenosti témuž cíli sloužící dotek těla, tedy i v tomto případě zjištěné ohmatávání stehen okolo přirození. O pouhém přestupku dle § 516 tr. zák. nemůže tu býti více řeči, tento mohl by po případě se zločinem dle § 128 tr. zák. jen konkurovati.

Čís. 813.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

»Jiným zbožím« ve smyslu § 13 lich. zák. jest jakékoliv zboží kromě předmětu požadovaného, tedy i předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr II 609/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 1. února 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované uplatňuje zmatek dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozujíc, že zjištěný skutek obžalované neopodstatňuje přečinu dle § 13 lichevního zákona, ježto zákon slovy »jiné zboží« označuje dle souvislosti zboží, nenáležející mezi »předměty potřeby«. Než názoru tomu nelze přisvědčiti. Důvodová zpráva právního výboru uvádí po této stránce, že § 13 čelí oné formě zastřené lichvy, kde obchodník prodával zboží jen s podmínkou, že kupitel odebere ještě jiné, proň třeba bezcenné věci. Rozhodujícím jest dle toho i dle znění § 13 lichevního zákona toliko, že šlo o »jiné zboží« než o předměty potřeby, jichž kupující potřeboval, a jichž proto koupí nabyti se snažil. Ne na okolnosti, bylo-li ono jiné zboží, na jehož odebrání prodávající prodej předmětů potřeby, kupitelem požadovaných, činil závislým, předmětem potřeby ve smyslu § 1. lichevního zákona, nýbrž na tom, že prodej předmětu potřeby byl odepřen, neodebere-li kupitel i jiné, jakékoli zboží, jež koupiti si nepřál, jest skutková podstata přečinu dle § 13 lichevního zákona závislou. Poukazuje-li zmateční stížnost na domnělou neshodu zákona, jímž trestal by se případ, kde prodávající prostě požaduje zřejmě přemrštěnou cenu za předmět potřeby, dle okolností mírněji, než případ, kde prodávající kupitele jaksi odškodňuje poskytnutím dalšího zboží, byť i tímto nežádaného, sluší uvést, že zákon novými trestnými podstatami snažil se zasáhnouti právě takové formy válečné lichvy, které se vyvinuly ze snahy, aby dosavad platné

formy byly obcházeny. Posuzuje-li snad některou z nich přísněji, než způsob trestné lichvy, jenž jí měl býti obcházen, možno z toho jen vyvozovati, že právě takovouto zakrytou lichvu pokládá za nebezpečnější a proto po případě trestnější. Ne bez vlivu byla snad i úvaha, že skutková podstata, přečinu dle § 13 lichevního zákona podobná, byla již za poměrů mírových, alespoň u živnostníků, trestna dle § 482 tr. zák., čehož při prostém předražování nebylo. Ostatně by tento důvod zmateční stížnosti na-prosto nepodporoval výklad § 13 lichev. zákona, jak o něj opírá stížnost tvrzení, že zákon odsouzením byl porušen.

Čís. 814.

Zařadění do pracovního oddílu nelze vysloviti ohledně trestného činu, jenž byl spáchán dříve, než-li zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. počal působiti. Opačný výrok nalézacího soudu lze napadnouti pouze zmateční stížností.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr II 678/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 17. května 1921, pokud jím vysloveno bylo dle § 1. odstavec druhý zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. zařazení obžalovaného, odsouzeného pro přečin § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a přestupek prvního odstavce § 7 téhož zákona, do pracovního oddílu, zrušil však dle § 290 tr. ř. z moci úřední rozsudečný výrok o zařazení obžalovaného do pracovního oddílu jako zmatečný.

Důvody:

Obžalovaný stěžuje si odvoláním do výroku, jímž zařazen byl do pracovního oddílu na tři měsíce, brojí tudíž proti porušení zákona. Opravným prostředkem v tomto případě, kde nenapadají se nesprávné výsledky volného uvážení soudcovského, je nikoli odvolání, nýbrž zmateční stížnost a to z důvodu čís. 11 § 281 tr. ř., za niž vznesené odvolání v tomto směru nutno považovati. Než zmateční stížnost neoznačuje vůbec zřetelně a určitě zmatečního důvodu, zejména neudává výslovně nebo jasným poukazem skutkové okolnosti, jež by zakládala zmateční důvod čís. 11 § 281 tr. ř. a nedoličuje, v čem zmíněný zmatek by spočíval. Neprovádí tedy důvodu zmatku dle čís. 11 § 281 tr. ř. po zákonu a jest ji proto ve směru tom pokládati za neprovedenou. Bylo tudíž neprovedenou zmateční stížnost zavrhnouti dle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878. Výrok nalézacího soudu o zařazení obžalovaného do pracovního oddílu neodpovídá však zákonu. Dle § 12 nabyt zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. účinnosti 14. dne po svém vyhlášení, jež se stalo dne 3. dubna 1921, tedy dnem 19. dubna 1921. Ježto trestný skutek, podřaděný § 11, čís. 4 lichevního zákona, spáchán byl v březnu 1921 a zákon nevyslovuje zpětné platnosti, jest použití jeho na tento čin vyloučeno. Bylo proto za použití § 290 tr. ř. zrušiti rozsudek